

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. VIII. Oste[n]dit quomodo Deus per visione[m] intellectualem se
animæ co[m]municet, deinde quosna[m] illa, cu[m] vera est, effectus
operetur. Deniq[ue] quanto hæ gratiæ silentio premendæ sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

CAPVT VIII

OSTENDIT QVOMODO PER VISIONEM INTELLECTVA-
lem se anima communicet Deo, ac quadam quoad illam documenta prescri-
bit; refert ad hac, quosnam, cum quidem ea vera est,
operetur effectus. Denique, quanto gratia ha
silento promenda sint, in-
silcat.

VT autē id quod dixi, carissimæ, ita se habere, & quo longius progre-
ditur anima, eo bonum hunc Iesum arctius illi adhærere ac se ma-
gis ei socium præbere, clarius intelligatis; non abs re futurum existimo,
ostendere, non posse nos, vbi id Maiestati ipsius placuerit, aliud facere,
quàm iugiter in illius contubernio & societate versari: quod satis eui-
denter videre erit è medijs & modis, quibus se Maiestas illius nobis
communicat, & quibus amorem, quo nos prosequitur, ostendit;
ex apparitionibus inquam & visionibus quibusdam adeo mirabilibus:
quas hic describere mihi propositum est, vt, si harum gratiarum fortè
aliquam cuiuspiam vestrum Dominus dederit, eam ipsa recipiens non
perterreatur aut percellatur; si modo gratiam ipse mihi dare dignetur,
vt in aliquo scopum tangam; quo nimirum eum laudemus (tamen si
nobis ex datæ fortasse non sint) quòd, cum tantæ Maiestatis sit Do-
minus, ita se creaturæ familiarem facere ac cõmunicare dignetur. Igitur,
anima nihil minus quam de simili gratia recipienda sollicita, (imo quæ
ne quidem, se eam promereri, vniquam cogitauit) subito ad stare sibi
sentit. Redemptorem nostrum IESVM CHRISTVM, esto cum
nec corporeis, nec animæ oculis videat. Huiusmodi visionem vocant
intellectualem: porro ita cur vocetur, nescio. Noui quamdam, cui hanc,
vti & alias multas, de quibus postea loquar, gratias Deus contulit:
hæc initio valdè sese affligebat & cruciabat, quod, quidnam id esset, in-
telligere non posset, cum nihil videret; intelligebat tamen, certissime
Dominum nostrum Iesum esse eum qui hoc modo ei sese ex-
hibebat, nullatenus vt dubitare posset, quin ipse illic præsens ades-
set, au tamen talis visio à Deo veniret, an non, (esto sin-
gulares quidam post eam in ipsa effectus manerent, è quibus
colligere posset, ipsam à Deo proficisci) valde anxia erat: neque
enim ipsa quid vniquam de visione intellectuali inaudierat, nec
talem dari posse credebat. Ceterum, clarissimè sentiebat & in-
telligebat, illum ipsum Dominum esse, qui sæpius ipsam co-
que

*Intellectua-
lis visio &
Apparitiõ
Domini
quomodo
fiat.*

S.
Theresiae

Opera

IV VI
166

*Bona quae
sequantur
ex visione
intellectua-
li.*

*Illius pro-
prietates &
effectus.*

quo supra dixi modo alloquebatur; nam vsque, dum hanc ei gratiam præstaret, numquam sciuerat quisnam se alloqueretur, etiam si verum audiret & perciperet. Noui autem, illam, ob huiusmodi visionem timore perculsam (neque enim est, vt imaginariæ illæ, citò pertranseat) aliquando ad multos dies, quin imò interdum vltra annum durare mirè anxiam, Confessarium suum adiisse, qui ab ea petijt, vndenam se nihil videret, nosset Dominum esse? diceret sibi, quo is esset vultus? Respondit illa, nescire se, nec videre vultum; neque se plus, quam dixisse posse dicere: hoc porro se scire, illum esse, & non alium qui sibi loqueretur, neque plantasma id aut imaginarium quid esse. Imo, tamen propterea valde anxiam redderet, sæpè tamen de eo nequaquam poterat dubitare; maximè, cum illum sibi dicentem audiebat. Nolo tamen ego sum. Tantam enim verba hæc efficaciam & vim habebant, vt quidem nullatenus posset dubitare, imò verò exinde mirè confortata vigorata, & per bonum hocce contubernium valde exhilarata maneret, quin imò sibi id cum primis vtile & conducibile sentiebat, ad Deum moriam nullo non loco secum circumferendam, & quam maxime poterat diligentia cauendum, ne quid, quod ipsi displiceret, committeret, quod eum semper præsentem intueri & habere sibi videretur, & quæcumque cum Maiestate eius tum in oratione, tum extra illam tractare statuebat, tam ei vicina sibi esse videbatur, vt non posset eam non audire; verum intelligere illius verba, non poterat tunc quando quæcumque ipsa volebat, sed ex inopinato, cum id ei opus erat. Sentiebat, illum ad latus dexterum incedere, verum non illo sentiendi modo, quo quæcumque nobis ad stare sentire possumus. Hoc namque alio quodam modo subtiliore & delicatiore modo fit, qui verbis exprimi nequeat, sed certior æque atque ille certus, imò certior. In modo namque sentiendi quo nos sentimus, illusioni esse posset locus, & putare possemus nos sentire quod minimè sentimus, non vero in hoc; hinc namque sequuntur magna emolumenta spiritualia & excellentes quidam effectus inter quos quales certè haberi non possent, si ex atra bile ac melancholia id procederent. Nec item diabolus tantum animæ bonum causare posset, nec tantam pacem, nec tam assidua & continua Deo placendi desideria sentiret, neue ita conteneret omne id, per quod ad ipsum non condideret exinde vero, clare intellexit, non esse id quid à diabolo causatum, quo ipse sese paulatim magis magisque declararet. Scio nihilominus, etiam alias quidem satis magno in angore & timore egisse, alias maximum in confusione sensisse, quod nesciret vndenam tantum sibi bonum obuenisset. Hæc & ego, ita vnum quid eram, nihil vt me celaret, quæ in anima ipsius contingebant; vnde bona certa que

possum testis, & proinde credere potestis, illa quæ quo ad hoc vobis dixerò, verissima esse.

Est ergo gratia Domini, quæ insignem nostri ipsarum confusionem, nec non humilitatis studiū secū adfert: si verò à cacodæmone id proueniret, contrà & alia lógè omnia euenirent. Ac sicuti id res est, quæ perceptibiliter & notabiliter à Deo venire sentimus (neq; enim humana vlla industria posset efficere, vt quid huiusmodi quis sentiat) hinc quæ ipsum habet, nullatenus cogitare potest, suum id bonum esse, verum à solius Dei manu id dari & prouenire. Et quamuis mihi earum quas antè retuli gratiarum nonnullæ hac videantur esse maiores; hæc tamen particularem quamdam Dei cognitionem secum fert: & ex hoc tam continuo cum Deo contubernio, tenerimus quidam erga Maiestatem illius amor nascitur, nec non intensiora & ardentiora quædam iis quæ diximus, penitus & totà illius obsequio se deuouendi consignandiq; desideria; item summa quædam conscientia puritas & mundities: eius quippe, quem ad latus suum præsentem & vicinum habet, præsentia ad singula eam reflectere, & vigilantem esse facit. Esto enim ad vniuersa, quæcumque demum facimus, Deum præsentem esse nouerimus; ea tamen est naturæ nostræ conditio, vt de eo cogitare negligat: hinc verò quoad hoc negligens esse nequit, eò quòd Dominus, qui ei adstat vicinus, continuo eam excitat. Quin etiam iuuat hæc quoad gratias iam antè dictas: quòd enim anima penè continuo, actualiter amore feratur in eum, quem videt aut saltem intelligit sibi vicinum adesse, hinc illa etiam frequentius obtingunt. Deniq; è fructu, quem anima hinc percipit, facillè videre est, hanc certè multò maximam gratiam esse, ac magni faciendam, gratitudinemque propterea ei Domino qui hanc sibi, tam parum tamen eam promerere valenti confert, ostendendam; quam proinde cum nullo mundi huius thesauro ac voluptate commutaret. Vnde, cum Domino hanc iam ei auferre placet, magna quadam in solitudine manet: quini- mò quamcumq; demum adhibere posset, quodenuo sibi ad hoc cò- tubernium redire liceat, diligentia & conatus frustra & inanis est; Dominus namque id dat quodcumq; vult, nullo autem labore nostro id potest comparari.

Interdum & sanctus aliquis nobis socium se præstat, & adest: & hoc ipsum etiam non vulgaris vtilitatis & emolumenti est.

At dicetis mihi, si nihil omnino videatur, quomodo intelligi queat aut dignosci quando Christus Dominus adsit, aut quando aliquis è Sanctis, quando etiam gloriosissima eius mater? Hoc quidem anima verbis exponere nõ poterit, imò ne intelligere quidè aut comprehendere potest, quomodo id cognoscat: interim tñ maxima quadam certitudine id

S. M. Teresa Opera.

m m

nouit.

Nõ potest nõ esse à Deo.

Dei præsentia cogit hominè super se & actio- nes suas re- flectere.

S.
Theresia

Opera

IV II
106

nouit. Quando quidem Dominus loquitur, facilius id videtur accipere posse: at sanctorum aliquem adesse, nec loqui (nisi forte eum Dominus tantum ad animæ illi auxiliandū, aut ad eius contubernium ac socium adesse iubere videatur) longè sanè mirabilis est. Sic sunt & alie res spirituales, quæ verbis perfectè exprimi nequeunt; verum, hinc facile colligere & perspicere possumus, quàm imbecillis & infirma mens nostra & ingenium sit ad Dei magnalia intelligenda, cum ne ad eadem hæc intelligenda capaces simus; quocirca cui ipse has gratias dedit, is Maiestatem illius admiretur & in eius laudes assurgat; itaque, in eadem, particulares ei gratias agat. quòd enim gratia sit, quæ passim omnibus non concedatur, hinc plurimi eam facere, dareque operam debent, vt maiora & plura ei obsequia præstet, cum adhuc Deus totiusque multiplicibus modis adiuuet & cooperetur. Hinc prouenit, quòd se anima hæc propterea pluris non faciat, imò verò inter omnes quæ terra agunt homines, omnium minimè se ei putet seruire, quòd se se, plus alijs, obligatam credat; hinc minima quam committit imperpetuo, illius velur transfadigit viscera; idque summa cum ratione.

Hos sanè effectus in anima remanentes, quælibet vestrum, qui per hanc Dominus viam conduxerit, faciliè percipiet, vt hinc nimirum intelligat, nullam hic illusionem, aut phantasticam imaginationem fore esse. Nam, sicuti aliàs dixi, fieri non posse existimo, vt, cum in cogitatione merum phantasma aut diabolica illusio est, tam diu duret, aut tantummodo inanimabilem animæ profectum causetur, tantam videlicet pacem & quietem interiozem in ipsa producat. Hoc namque præter ipsius contentum dinem est; neque potest, esto rem adeò malam causare cupiat, tantum adferre: statim namque, hinc inde aliqui sui ipsius aestimationis suæ euaporarent, ac quis alijs meliorem se existimabit. Verùm assidue hæc animæ cū Deo cōiunctio, & perpetua cogitationis in eum definitio & occupatio, tantum diabolo molestiæ & tormenti afferret, vt, licet id vellet, & tale quid facere tentaret, sæpius ad idem denuo tentandum non recurreret. Deus quoque, à parte sua, tam fidelis est, vt tantam ei in animam, quæ aliam intentionem non habet, quàm Maiestati illius per omnia placere vitamque omnem pro illius honore & gloria impendere, potestatem non sit permittens; at quamprimum occasione aliqua oblata effectum, vt ab occasione, si qua tenebitur, liberetur. Equidem illius sententiæ hæc diuinarum gratiarum dona in ea remanere solere dixi, Maiestatem illius effecturam, vt, si aliquam interdum dæmoni potestatem in re permittat, ipsa quidem insignie hinc lucrum & commodum referat: se autem magna cum confusione recedat.

*Differentia
inter rem à
Deo causatā
& à diabolo.*

*Damò nul
lū sciēs cau
sabis bonū.*

Quamobrem, carissimæ, si quam fortè vestrum per hanc viâ contigerit
 conduci, hæc propterea neuiquam turbetur aut percellatur: tamen si
 bonum est, vos timere, & maiore cū cautela & circumspectione in omni-
 bus incedere, nec aliquam fiduciam concipere, quasi, eò quòd tan-
 singulares Domini fauores experimini, idcirco vobis liceat negligentius a-
 gere. Id enim si fiat, iudiciū & signū erit, id à Deo non prouenire, nisi eos
 quos diximus, effectus videatis. Consultū verò erit, ipso in principio, re-
 hanc sub sigillo confessionis cum viro aliquo literato (tales namque
 sunt, qui nos lustrare & docere debent) aut, si haberi is potest, cum ho-
 mine maximè spirituali communicare: qui postremus si haberi nequeat,
 melius omnino est literatum consulere: si haberi is queat, tam cū hoc,
 quam cum illo conferte. qui si id phantasticum & imaginariam illusionē
 esse dixerint, nō est q̄ inde turbemini, aut moueamini: phātsma enim
 nō multū mali aut boni animæ vestre inferre potest. diuinę porro vos Ma-
 iestati commendate, ne illa vos illudi aut decipi sinat. si verò id à diabolo
 causari dicat, longè sanè vobis id erit molestius ac difficilius. Quāquā, si
 vir bene doctus sit, & notetur effect⁹ quos dixi, id nō dicet. Verū, esto id
 etiā diceret, scio hunc ipsum Dominū, qui vobiscū vbiq; incedit, vos cō-
 solaturū, & securas facturū, quin & illi viro lucē daturum, vt vos per eū
 illuminet & instruat. Si verò sit huiusmodi, vt quamuis orationi sit addi-
 ctus, per hanc tamen à Domino viam non conducatur; statim is obstu-
 pescat; & audita damnabit. ideoque vobis consulo vt virum literatum
 deligatis, & si inueniri queat, etiam spiritualem. Dabitque ad hoc faci-
 endum præposita ei veniam ac facultatem: esto enim anima (prout qui-
 dem ei videtur) secreta sua, quod bonam suam vitam videat, Præposita ni-
 hilominus obligata erit ac tenebitur, curare vt cum aliquo de hisce re-
 bus conferat, vt tam ipsa, quam alia illa, securæ & tutæ sint. Postquam
 verò cum id genus hominibus cōtulerit, quæta exinde maneat, neq; vl-
 terius de isthoc negotio quidquā loquatur. Interdum namq; diabolus,
 etiā vbi nulla timendi est occasio, tā ingentes & extraordinarios timores
 causatur, vt animā cogāt satis se officio suo nō fecisse existimare, q̄ semel
 de eo contulerit, sed sæpè de eodē referre compellant; maximè si Con-
 fessarius parua sit experientia, eumq; ipsa meticulosum esse deprehen-
 dat, quin & ipse eā cum alijs conferre iubeat. Vnde contingit innotescere
 & diuulgari, quod maximè debebat esse secretum, hancq; animam
 exagitari & diuexari, dum, quod secretum & rectum credebat, iam
 publicè & passim notum esse comperit. Vnde multa ei molesta & gra-
 uia oriuntur, quin & Ordini ipsius vniuerso oriri possent, prout qui-
 dem nunc sunt tempora. Adeo vt magna hic opus sit cautione &
 prudentia, quin & Priorissis hanc serio commendo, ac ne existiment,

*Confessari-
 rum doctus
 iuxta ne-
 pius cōsul-
 dus.*

*Nesse est
 cum viro
 literato cō-
 ferre, quan-
 tumlibet
 animo secu-
 ra sit.*

*Curr diabo-
 lus animā
 tentes, vt
 eum vix is
 hominibus
 de rebus suis
 confors.*

S.
Theresia

Opera

VI
16

si cui sororum simile quid cælitus concederetur, ipsam propter ho-
lijs meliorem aut sanctiorem esse. Ducit singulas Dominus, prout
maximè viderit expedire. Apparatus id quidam & dispositio est, ut
qua insignis paulatim Dei ancilla euadat, si quidem ipsa inde recte
faciat. at interdum eas quæ maximè imbecilles sunt, per hanc Deus
conducit, nec est quod hoc aut probemus aut cõdemnemus. sed ad
tutes duntaxat respiciamus oportet, & quænam inter nos maneat
mortificatione, humilitate, conscientiaq; puritate Domino seruata
iusmodi enim quæ fuerit, ceteris sanctior haberi poterit. esto hoc
mundo pauca admodum aliqua cum certitudine sciri queant, quæ
adusque verus ille Iudex in decretorio mundi totius die re-
vnicuique iuxta merita sua. Tunc mirabimur, cum videbimus
quàm eius iudicium diuersum sit ab omni eo quod hie intelligitur
& deprehendere possumus. Sit ipse in æternum benedictus
men.

CAPVT IX.

DECLARAT QUOMODO SE DOMINVS ANIMAE PER
imaginariam visionem communi-
cetur. Monet autem sermo suas causas ne per
hanc conduci viam desiderent. Insignes quoque hoc adfert
rationes. Singularem caput horum utilita-
tem continet.

Visio
imaginaria
faciliter se
immiscet
diabolus.

VENIAMUS nunc ad visiones imaginarias, quibus se diabolus facili-
ter immiscere potest, vti dicunt, quàm iis quæ dicuntur
eternis. Et sanè non potest esse minus. Verum, cùm à Deo hæc veniant, quæ
mihi quadã tenus vtiliores & meliores videntur, utpote naturæ
conformiores; non tamen iis, quas in vltima mansione Dominus
agnoscendas dat: etenim ad harum dignitatem & excellentiam
pertingunt.

Iam ergo videamus, ut superiori capite vobis dixi, quo modo Do-
minus hic præsens adsit. perinde ergo iis adest, si sicut dum magni pretii
maximæque efficacie gemmam aureæ pyxidulæ inclusam habemus, quæ
certissimè & indubitatè nouimus ibi contineri, esto ipsam namq; uideamus
rimus; sed non propterea ipsius gemmæ virtutes minus nobis proficiunt,
si eam nobiscum circumferamus. quòd iam tum experientia nosce-
mus, illius ope nos ab aliquibus morbis, aduersus quos naturæ vires
res habet, & proprium amuletum est, esse sanatos. ipsam tamen
core non audemus, nec theculam aperire, imò nec possumus; quia
illius aperientis modum solus ille norit, cuius est gemma: qui licet eam